

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

10. prosince 2020*

[znění opravené usnesením ze dne 24. března 2021]

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Azylová politika – Řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka – Směrnice 2005/85/ES – Článek 25 odst. 2 – Důvody nepřipustnosti – Zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu členským státem jako nepřipustné z důvodu předchozího přiznání doplňkové ochrany žadateli v jiném členském státě – Nařízení (ES) č. 343/2003 – Nařízení (EU) č. 604/2013“

Ve věci C-616/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court (Vrchní soud, Irsko) ze dne 2. července 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 16. srpna 2019, v řízení

M. S.,

M. W.,

G. S.

proti

Minister for Justice and Equality,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- [ve znění oprav provedených usnesením ze dne 24. března 2021] za M. S. C. O'Dwyerem, SC, J. Buckleyem, barrister, a J. Brickem, solicitor,

* Jednací jazyk: angličtina.

- [ve znění oprav provedených usnesením ze dne 24. března 2021] za M. W. C. O'Dwyerem, SC, J. Buckleyem, barrister, a J. Wattersem, solicitor,
- [ve znění oprav provedených usnesením ze dne 24. března 2021] za G. S. M. Conlonem, SC, D. Leonardem, barrister, a C. Ó Briainem, solicitor,
- [ve znění oprav provedených usnesením ze dne 24. března 2021] za Minister for Justice and Equality a Irsko M. Browne a G. Hodge, jakož i A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. Barronem, SC, a S. Kingston, barrister,
- za Evropskou komisi J. Tomkinem, jakož i A. Azéma a M. Condou-Durande, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. září 2020,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 25 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. 2005, L 326, s. 13).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci tří sporů mezi M. S., M. W. a G. S. na straně jedné a Minister for Justice and Equality (ministr pro spravedlnost a rovnost, Irsko) na straně druhé ve věci zamítnutí jejich žádostí o mezinárodní ochranu z důvodu, že jim byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2005/85

- 3 Body 1, 6 a 22 odůvodnění směrnice 2005/85 zní následovně:

„(1) Společná azylová politika, včetně společného evropského azylového systému, je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kdo pod tlakem okolností oprávněně hledají ochranu ve Společenství.

[...]

(6) Sbližování pravidel pro řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka by mělo pomoci omezit druhotný pohyb žadatelů o azyl mezi členskými státy v případech, kdy by tento pohyb byl způsoben rozdíly v právních rámcích.

[...]

(22) Členské státy by měly všechny žádosti zhodnotit po věcné stránce, tj. posoudit, zda dotyčný žadatel může být uznán za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje

mezinárodní ochranu, a o obsahu tohoto postavení [(Úř. věst. 2004, L 304, s. 12)], pokud tato směrnice nestanoví jinak, zejména v případech, kdy lze důvodně předpokládat, že posouzení provede nebo dostatečnou ochranu poskytne jiná země. Členské státy by zejména neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o azyl, pokud první země azylu přiznala žadateli postavení uprchlíka nebo mu poskytla jinou dostatečnou ochranu a žadatel bude touto zemí převzat zpět.“

4 Podle článku 1 směrnice 2005/85 je účelem této směrnice stanovit minimální normy pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka.

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, uvádí:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

k) ‚setrváním v členském státě‘ setrvání na území členského státu, ve kterém byla žádost o azyl podána nebo se posuzuje, a to včetně hranice nebo tranzitních prostor.“

6 Článek 25 této směrnice, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, stanoví:

„1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle [nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 50, s. 1)], nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel může být uznán za uprchlíka podle směrnice [2004/83], považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřipustnou.

2. Členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřipustnou podle tohoto článku, pokud:

a) postavení uprchlíka přiznal jiný členský stát;

b) země, která není členským státem[,] se podle článku 26 považuje za první zemi azylu pro žadatele;

c) země, která není členským státem, se podle článku 27 považuje za bezpečnou třetí zemi pro žadatele;

d) žadatel může setrvat v dotyčném členském státě z jiného důvodu[,] a v důsledku toho mu bylo přiznáno postavení, které právy a výhodami odpovídá postavení uprchlíka podle směrnice [2004/83];

e) žadatel může setrvat na území dotyčného členského státu z jiných důvodů, které ho chrání před navrácením až do výsledku řízení o přiznání postavení podle písmena d);

[...]“

Směrnice 2013/32/EU

7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60) přepracovala směrnici 2005/85.

8 Bod 58 odůvodnění směrnice 2013/32 uvádí:

„V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsku s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, a aniž by byl dotčen článek 4 tohoto protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice, a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.“

9 Podle článku 1 této směrnice je jejím účelem stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9)].

10 Článek 33 směrnice 2013/32, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, zní takto:

„1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31)], nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle směrnice [2011/95], považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřípustnou.

2. Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;

[...]

11 Článek 53 směrnice 2013/32, nadepsaný „Zrušení“, v prvním pododstavci stanoví:

„Směrnice [2005/85] se v případě členských států, pro které je tato směrnice závazná, zrušuje s účinkem ode dne 21. července 2015, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice uvedených v příloze II části B ve vnitrostátním právu.“

Nařízení Dublin III

12 Body 2 a 41 odůvodnění nařízení č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“), kterým bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), uvádí:

„(2) Společná azylová politika včetně společného evropského azylového systému je nedílnou součástí cíle [Unie] spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii.

[...]

(41) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irsku s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o [FEU], oznámily tyto členské státy, že se chtějí účastnit přijímání a používání tohoto nařízení.“

13 Předmětem tohoto nařízení je, jak vyplývá z jeho článku 1, stanovit kritéria a postupy, pokud jde o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž se upřesňuje, že tyto žádosti se podle definice uvedené v čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95, na který odkazuje čl. 2 písm. b) nařízení Dublin III, týkají získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany.

14 Článek 18 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení stanoví:

„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

[...]

d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“

15 Článek 48 téhož nařízení stanoví:

„Nařízení [Dublin II] se zrušuje.

[...]

Odkazy na zrušené nařízení nebo články se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.“

Irské právo

16 Článek 21 odst. 2 písm. a) International Protection Act 2015 (zákon z roku 2015 o mezinárodní ochraně) stanoví, že žádost o mezinárodní ochranu je nepřijatelná, pokud bylo žadateli přiznáno postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany v jiném členském státě.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

17 M. S., M. W. a G. S. jsou státní příslušníci třetích zemí, kteří nejprve získali status doplňkové ochrany v Itálii a poté se v roce 2017 přemístili do Irska, kde podali žádost o mezinárodní ochranu k International Protection Office (Úřad pro mezinárodní ochranu, Irsko).

18 Úřad pro mezinárodní ochranu rozhodnutími ze dne 1. prosince 2017, 2. února a 29. června 2018 zamítl tyto žádosti s odůvodněním, že žadatelům již byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě, konkrétně v Itálii.

19 M. S., M. W. a G. S. napadli tato rozhodnutí žalobami podanými k International Protection Appeals Tribunal (odvolací soud pro mezinárodní ochranu, Irsko), který rozhodnutími ze dne 23. května, 28. září a 18. října 2018 jejich žaloby zamítl.

20 Žalobci v původních řízeních podali žaloby k High Court (Vrchní soud, Irsko), kterými se domáhali zrušení těchto rozhodnutí.

21 Předkládající soud s odkazem na body 58 a 71 rozsudku ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219), připomíná, že čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice 2013/32 umožňuje členskému státu odmítnout žádost o azyl jako nepřijatelnou, pokud byla žadateli jiným členským státem přiznána mezinárodní ochrana bez ohledu na to, zda se jedná o postavení uprchlíka, nebo o status doplňkové ochrany. V rámci režimu čl. 25 odst. 2 písm. a) směrnice 2005/85 se přitom tato možnost omezovala na případy, kdy bylo žadateli přiznáno v jiném členském státě postavení uprchlíka.

- 22 Podle směrnice 2013/32 ve spojení s nařízením Dublin III tedy žádný členský stát není povinen posoudit žádost o mezinárodní ochranu, pokud již byla takováto ochrana poskytnuta v jiném členském státě.
- 23 Předkládající soud nicméně zdůrazňuje, že Irsko se sice účastnilo přijímání a uplatňování nařízení Dublin III, avšak rozhodlo se neúčastnit přijímání a uplatňování směrnice 2013/32, což znamená, že tento členský stát zůstává vázán směrnicí 2005/85.
- 24 V této souvislosti se předkládající soud v podstatě táže, zda v případě, kdy je členský stát vázán použitím směrnice 2005/85 ve spojení s nařízením Dublin III, musí být článek 25 této směrnice vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě tohoto členského státu, podle níž je žádost o mezinárodní ochranu považována za nepřijatelnou, pokud žadateli již byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě. Uvedený soud se táže zejména na rozsah působnosti důvodů nepřijatelnosti stanovených v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) uvedené směrnice, zejména pokud jde o výklad pojmu „dotyčný členský stát“, který je uveden v těchto ustanoveních.
- 25 Kromě toho se předkládající soud táže, zda skutečnost, že státní příslušník třetí země, kterému byla v prvním členském státě přiznána doplňková ochrana, podal žádost o mezinárodní ochranu ve druhém členském státě, představuje zneužití práva a v případě kladné odpovědi, zda tento druhý členský stát tedy může takovouto žádost považovat za nepřijatelnou.
- 26 Za těchto okolností se High Court (Vrchní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Znamená odkaz na ‚dotyčný členský stát‘ v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) směrnice 2005/85 první členský stát, který žadateli o mezinárodní ochranu poskytl ochranu rovnocennou s azylem, nebo druhý členský stát, ve kterém byla následně podána žádost o mezinárodní ochranu, nebo kterýkoli z těchto členských států?
- 2) V případě, že se státní příslušník třetí země, kterému byla poskytnuta mezinárodní ochrana v podobě doplňkové ochrany v prvním členském státě, přemístí na území druhého členského státu, představuje podání další žádosti o mezinárodní ochranu v druhém členském státě zneužití práva, takže druhý členský stát je oprávněn přijmout opatření, které stanoví, že taková následná žádost je nepřijatelná?
- 3) Musí být článek 25 směrnice 2005/85 vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, který není vázán [směrnicí 2013/32], ale je vázán [nařízením Dublin III], přijal takovou právní úpravu, jako je právní úprava dotčená v projednávané věci, podle které se považuje za nepřijatelnou žádost o azyl podaná státním příslušníkem třetí země, kterému byla dříve přiznána doplňková ochrana jiným členským státem?“

K předběžným otázkám

K první a třetí otázce

- 27 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 25 odst. 2 směrnice 2005/85 musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, pro který platí nařízení Dublin III, který ale není vázán směrnicí 2013/32, podle níž se žádost o mezinárodní ochranu považuje za nepřijatelnou, pokud byl žadateli v jiném členském státě přiznán status doplňkové ochrany.

- 28 Úvodem je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 8, 11 a 12 tohoto rozsudku, Irsko se na straně jedné rozhodlo nepodílet se na přijímání a uplatňování směrnice 2013/32, která zrušila pro členské státy vázané touto směrnicí směrnicí 2005/85, a na straně druhé se rozhodlo účastnit se přijímání a uplatňování nařízení Dublin III, kterým bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin II.
- 29 Na Irsko se proto v oblasti pravidel azylového řízení vztahuje směrnice 2005/85 ve spojení s nařízením Dublin III.
- 30 Podle čl. 25 odst. 2 směrnice 2005/85 mohou členské státy považovat žádost o azyl za nepřipustnou v situacích uvedených v tomto ustanovení.
- 31 Jak vyplývá z bodu 24 tohoto rozsudku, předkládající soud si klade otázku, zda důvody nepřipustnosti uvedené v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) směrnice 2005/85 umožňují členskému státu odmítnout jako nepřipustnou žádost o azyl podanou státním příslušníkem třetí země, který předtím získal status doplňkové ochrany v jiném členském státě. Podle uvedeného soudu by tomu tak bylo, pokud by výraz „dotyčný členský stát“ uvedený v těchto ustanoveních měl být vykládán v tom smyslu, že může označovat členský stát, ve kterém byla uvedenému státnímu příslušníkovi předtím přiznána doplňková ochrana.
- 32 V této souvislosti čl. 25 odst. 2 písm. d) směrnice 2005/85 stanoví, že členské státy mohou žádost považovat za nepřipustnou, pokud žadatel může setrvat v „dotyčném členském státě“ z jiného důvodu, a v důsledku toho mu bylo přiznáno postavení, které právy a výhodami odpovídá postavení uprchlíka podle směrnice 2004/83.
- 33 Pokud jde o čl. 25 odst. 2 písm. e) této směrnice, ten stanoví, že členské státy mohou žádost považovat za nepřipustnou, pokud žadatel může setrvat na území „dotyčného členského státu“ z jiných důvodů, které ho chrání před navrácením až do výsledku řízení o přiznání postavení podle čl. 25 odst. 2 písm. d) uvedené směrnice.
- 34 Zatímco výraz „jiný členský stát“ uvedený v čl. 25 odst. 2 písm. a) směrnice 2005/85 označuje členský stát, ve kterém bylo žadateli dříve přiznáno postavení uprchlíka, výraz „dotyčný členský stát“ uvedený v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) této směrnice odkazuje na členský stát, ve kterém je žadatel oprávněn setrvat z jiných důvodů, které jsou uvedeny v těchto posledně uvedených ustanoveních.
- 35 Jak uvedl generální advokát v bodě 41 svého stanoviska, použití různých výrazů v čl. 25 odst. 2 písm. a) na straně jedné a v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) směrnice 2005/85 na straně druhé lze vysvětlit tím, že unijní normotvůrce měl na mysli dva různé případy, výraz „dotyčný členský stát“ proto nelze považovat za rovnocenný výrazu „jiný členský stát“.
- 36 Z toho vyplývá, že výraz „dotyčný členský stát“ uvedený v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) směrnice 2005/85 nemůže označovat členský stát, který dříve přiznal dotyčnému žadateli status doplňkové ochrany.
- 37 Tento výklad podporuje kontext, do něhož tato ustanovení zapadají. Článek 2 písm. k) této směrnice definuje výraz „setrvání v členském státě“ jako setrvání na území členského státu, ve kterém byla žádost o azyl podána nebo se posuzuje. Ustanovení čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) uvedené směrnice se přitom vztahují konkrétně na případ, kdy žadatel může setrvat v dotyčném členském státě nebo na území dotyčného členského státu.
- 38 V důsledku toho, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 44 svého stanoviska, se výraz „dotyčný členský stát“ uvedený v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) směrnice 2005/85 tedy vztahuje na členský stát, v němž státní příslušník třetí země podal žádost o azyl a na jehož území může setrvat buď proto, že mu tento členský stát již přiznal postavení, které právy a výhodami odpovídá postavení uprchlíka, nebo proto, že řízení umožňující určit takové postavení ještě probíhá.

- 39 Z toho vyplývá, že důvody nepřipustnosti uvedené v čl. 25 odst. 2 písm. d) a e) této směrnice neumožňují členskému státu odmítnout jako nepřipustnou žádost o azyl podanou státním příslušníkem třetí země, který předtím získal status doplňkové ochrany v jiném členském státě.
- 40 Je pravda, že článek 25 směrnice 2005/85 v odstavci 1 upřesňuje, že důvody nepřipustnosti uvedené v jeho odstavci 2 se připojují k „případům, kdy se žádost o azyl neposuzuje podle nařízení [Dublin II]“ a že jeden z těchto důvodů pro neposouzení, který je uveden v čl. 16 odst. 1 písm. e) tohoto nařízení, stanoví, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země, jehož žádost zamítl a který bez povolení přebývá na území jiného členského státu.
- 41 V této souvislosti Soudní dvůr v rámci kombinovaného použití směrnice 2005/85 a nařízení Dublin II rozhodl, že čl. 25 odst. 2 písm. a) směrnice 2005/85 umožňuje odmítnout žádost o azyl jako nepřipustnou pouze tehdy, pokud bylo žadateli přiznáno postavení uprchlíka v jiném členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 58 a 71). Členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána státním příslušníkem třetí země, který požívá doplňkové ochrany v jiném členském státě, tedy nemůže tuto žádost odmítnout jako nepřipustnou na základě čl. 25 odst. 2 písm. a) směrnice 2005/85. Nicméně tento první členský stát vždy může zahájit řízení o přijetí zpět na základě čl. 16 odst. 1 písm. e) nařízení Dublin II.
- 42 Je však třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 28 tohoto rozsudku, že Irsko, které i nadále používá směrnici 2005/85, jenž byla zrušena směrnicí 2013/32, se rozhodlo účastnit se přijímání a uplatňování nařízení Dublin III, kterým bylo zrušeno nařízení Dublin II. Tento členský stát proto není vázán ani směrnicí 2013/32, ani nařízením Dublin II.
- 43 Odkaz na nařízení Dublin II uvedený v čl. 25 odst. 1 směrnice 2005/85 proto musí být chápán jako odkaz na nařízení Dublin III v souladu s článkem 48 tohoto posledně uvedeného nařízení. Podle srovnávací tabulky uvedené v příloze II nařízení Dublin III je ostatně důvod pro neprovedení posouzení, který byl upraven v čl. 16 odst. 1 písm. e) nařízení Dublin II, nyní upraven v čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III.
- 44 Pokud jde o použití důvodu pro neprovedení posouzení, který je stanoven v čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III, Soudní dvůr v rámci použití směrnice 2013/32 ve spojení s nařízením Dublin III rozhodl, že členský stát nemůže v rámci postupů stanovených tímto nařízením právoplatně žádat jiný členský stát o to, aby převzal nebo přijal zpět státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu v prvně uvedeném členském státě poté, co mu byl druhým z nich přiznán nárok na doplňkovou ochranu. Unijní normotvůrce měl totiž za to, že v této situaci by k odmítnutí takové žádosti o mezinárodní ochranu mělo dojít prostřednictvím rozhodnutí o nepřipustnosti podle čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice 2013/32 spíše než formou rozhodnutí o přemístění a o neposuzování žádosti podle článku 26 nařízení Dublin III (usnesení ze dne 5. dubna 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, body 39 a 41, jakož i rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 78 a 79).
- 45 Vzhledem k tomu, že Irsko není vázáno směrnicí 2013/32 ani nařízením Dublin II, v situaci, kdy žadatel o azyl požívá doplňkové ochrany v jiném členském státě, příslušné orgány Irska nemohou přijmout rozhodnutí o nepřipustnosti podle směrnice 2013/32 ani zahájit řízení o převzetí nebo přijetí zpět na základě nařízení Dublin II, tyto orgány jsou tedy v zásadě povinny posoudit žádost o azyl.
- 46 Takovéto řešení, i pokud by mělo vyplývat z rozhodnutí Irska neuplatňovat některá opatření, která spadají do společného evropského azylového systému, by však bylo v rozporu nejen s logikou tohoto režimu, ale i s cíli sledovanými směrnicí 2005/85 a nařízením Dublin III.

- 47 V této souvislosti, jak vyplývá z bodů 41 a 44 tohoto rozsudku, měl unijní normotvůrce v rámci kombinovaného použití jak směrnice 2005/85 a nařízení Dublin II, tak směrnice 2013/32 a nařízení Dublin III za to, že členský stát není povinen posoudit žádost o azyl, pokud žadateli již byla poskytnuta doplňková ochrana v jiném členském státě. Toto konstatování se odráží zejména v bodě 22 odůvodnění směrnice 2005/85, podle něhož by členské státy neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o azyl, pokud první země azylu přiznala žadateli postavení uprchlíka nebo mu poskytla jinou dostatečnou ochranu a žadatel bude touto zemí převzat zpět.
- 48 V této souvislosti je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, na které je založen společný evropský azylový systém, má v unijním právu zásadní význam, jelikož umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 84).
- 49 Podle čl. 25 odst. 2 písm. b) a c) směrnice 2005/85 přitom členský stát může žádost o mezinárodní ochranu podanou státním příslušníkem třetí země, kterému byla poskytnuta ochrana považovaná za dostatečnou ve třetí zemi, odmítnout jako nepřijatelnou.
- 50 Za těchto podmínek, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 70 svého stanoviska, by uložení povinnosti Irsku, které se podílí na nařízení Dublin III, aby posoudilo žádost o mezinárodní ochranu podanou státním příslušníkem třetí země, který předtím získal doplňkovou ochranu v jiném členském státě, nebylo v souladu se skutečností, že by mohlo jako nepřijatelnou odmítnout takovou žádost podanou státním příslušníkem třetí země, kterému byla poskytnuta ochrana považovaná za dostatečnou ve třetí zemi.
- 51 Kromě toho, jak vyplývá z bodu 6 odůvodnění a z článku 1 směrnice 2005/85, účelem této směrnice je stanovit minimální normy pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, za účelem zejména omezení druhotného pohybu žadatelů o azyl mezi členskými státy v případech, kdy by tento pohyb byl způsoben rozdíly v právních rámcích těchto členských států. Pokud jde o nařízení Dublin III, Soudní dvůr rozhodl, že toto nařízení má právě takovýmto přesunům zabránit tím, že zavádí jednotné mechanismy a kritéria pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 77 a citovaná judikatura).
- 52 Pokud by přitom členský stát vázaný směrnicí 2005/85 a nařízením Dublin III, jako je Irsko, byl povinen posoudit žádosti o azyl podané státními příslušníky třetích zemí, kterým již byla poskytnuta doplňková ochrana v jiném členském státě, hrozilo by, že tato situace bude podněcovat tyto státní příslušníky k tomu, aby se vydali do jiných členských států, což by vedlo k druhotnému pohybu, kterému má tato směrnice a toto nařízení právě zabránit (obdobně, pokud jde o nařízení Dublin III, viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 52).
- 53 Z toho vyplývá, že jestliže členské státy mohou žádost o azyl odmítnout jako nepřijatelnou, pokud žadatel požívá dostatečné ochrany ve třetí zemi, musí mít s ohledem na kontext a cíle sledované společným evropským azylovým systémem *a fortiori* možnost učinit tak i v případě, že žadateli již byla přiznána doplňková ochrana v členském státě.
- 54 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první a třetí otázku odpovědět, že čl. 25 odst. 2 směrnice 2005/85 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, pro který platí nařízení Dublin III, který ale není vázán směrnicí 2013/32, podle níž se žádost o mezinárodní ochranu považuje za nepřijatelnou, pokud byl žadateli v jiném členském státě přiznán status doplňkové ochrany.

Ke druhé otázce

- 55 S ohledem na odpověď na první a třetí otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 25 odst. 2 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, pro který platí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, který ale není vázán směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, podle níž se žádost o mezinárodní ochranu považuje za nepřijatelnou, pokud byl žadatelem v jiném členském státě přiznán status doplňkové ochrany.

Podpisy.